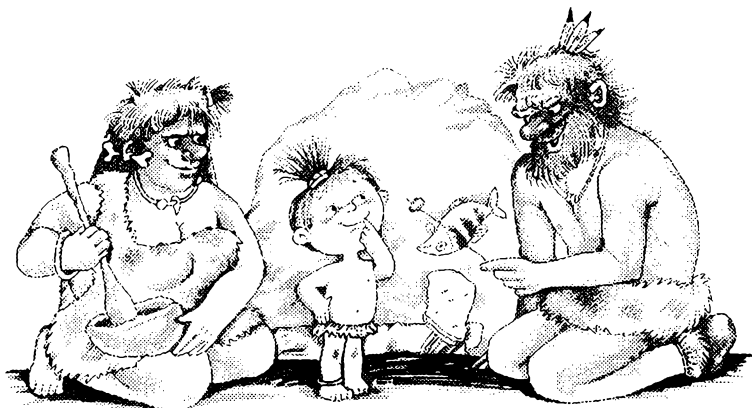

Редьярд КІПЛІНГ

ЯК БУЛО НАПИСАНО ПЕРШОГО ЛИСТА

Колись давним-давно, ще в незапам'ятні часи, жив на світі доісторичний чоловік. То був не ют*, і не англ*, і навіть не дравід*, серденько моє, хоч він міг бути і ютом, і англom, і навіть дравідом. Але це байдуже. Він був просто первісним чоловіком, і жив печерно в первісній Печері, і майже не носив одягу, і не вмів ні читати, ні писати, та ще й не хотів цього вміти, і коли не був голодний, то почувався цілком щасливо. Звали того чоловіка Тегумай Бопсулай, що означало: “Чоловік-який-спершу-зважає-а-потім-ступає”, але ми, серденько моє, зватимемо його просто Тегумай — так коротше.

І була в нього дружина, яку звали Тешумай Тевіндроу, що означало: “Жінка-яка-спершу-питає-а-потім-зважає”, але ми, серденько моє, зватимемо її просто Тешумай — так коротше.

І була в нього мала донечка, на ім'я Теффі-май Металлумай, що означало: “Маленька-пустунка-яка-заслуговує-шльопанців”, але я її зватиму просто Теффі.

Дуже любив свою донечку Тегумай Бопсулай, так

само дуже любила її мама — Тешумай Тевіндроу, а тому й шльопали її куди рідше, ніж вона того заслуговувала, й усі троє жили дуже щасливо.

Як тільки Теффі навчилася тупцяти ніжками, вона всюди почала ходити із своїм татом Тегумаем, і часом вони не поверталися додому в свою Печеру, аж поки їх не заганяв туди голод, і тоді Тешумай Тевіндроу казала:

— Де ж це вас обох носило? Ач, як замурзались! Йй-право, Тегумай, ти нітрішечки не кращий за мою Теффі. Ну а тепер наставляй вуха і слухай!

Одного дня Тегумай Бопсулай пішов через боброве болото на річку Вагай набити остенем* коропів на обід, і Теффі теж пішла разом з ним. Остень у Тегумая був дерев'яний, з акулячим зубом на кінці, і не встиг Тегумай убити хоча б одну рибину, як ненароком зламав його, надто сильно вдаривши об дно ріки. Вони зайшли дуже далеко від дому (і, звісно, прихопили з собою сніданок у маленькій торбинці), а Тегумай забув узяти запасного остеня.

— От тобі й риба! — сказав Тегумай. — Півдня доведеться згаяти, щоб полагодити остень.

— А вдома лишився твій великий остень, — сказала Теффі. — Дозволь, я збігаю в Печеру й візьму його в мамі.

— Це надто далеко для твоїх малих товстеньких ніжок, — відповів Тегумай. — До того ж ти можеш провалитися в болото і потонути. Обійдемося як-небудь.

Він сів, витяг маленьку шкіряну торбинку, наповнену оленячими жилами, ремінцями, кавалочками воску та шматочками смоли, і заходився лагодити остень. Теффі й собі присіла, опустила ноги у воду, підперла рученятами щічки і глибоко замислилася. Згодом вона сказала:

— Слухай, татку, правда ж, це свинське діло, що ми з тобою не вміємо писати? От коли б уміли, то послали б зараз листа, і нам принесли б нового остеня.

— Теффі, — відповів Тегумай, — скільки я вже тобі

казав, щоб ти говорила культурніше. “Свинське діло” — то некультурний вираз, хоч було б справді дуже непогано, коли б ми могли, як ти кажеш, написати додому.

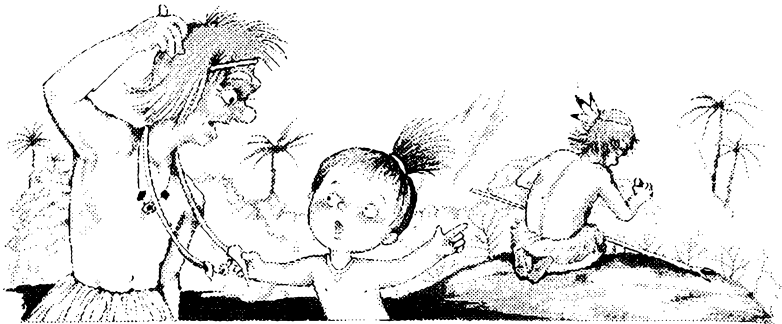
Саме в цей час понад річку проходив Незнайомець, але він був з племені Тівора, що жило далеко звідси, й не розумів жодного слова з мови племені Тегумая. Він зупинився на березі й усміхнувся до Теффі, бо вдома в нього теж була маленька донечка.

Тегумай витяг зі своєї торбинки міток* оленячих сухожилля і взявся зв'язувати остень.

— Підійди ближче, — сказала Теффі. — Ти знаєш, де живе моя мама?

Але Незнайомець сказав лише “Ам!” — він же був, як ти знаєш, з племені Тівора.

— От недогадливий! — крикнула Теффі і навіть тупнула ніжною, бо побачила табунець великих коропів, що плив проти течії саме тоді, як тато не міг ужити свого остеня.

— Не чіпляйся до дорослих, — сказав Тегумай.

— Я не чіпляюсь, — відповіла Теффі. — Я тільки хочу, щоб він зробив те, що я хочу, а він не хоче мене зрозуміти.

— Ну то не заважай мені, — сказав Тегумай, обкручуючи й затягуючи оленячі сухожилля і притримуючи їх кінчики зубами.

Незнайомець подумав:

“Яке дивне дівча. Тупає на мене ніжною і робить мені

гримаси. Мабуть, це донечка отого благородного Вождя, такого великого, що він навіть не звертає на мене уваги". І він усміхнувся ще привітніше.

— Слухай, — сказала Теффі, — я хочу, щоб ти пішов до моєї мами, бо в тебе ноги довші за мої, і ти не провалишся в Боброве болото. Ти попросиш татового остеня, отого, що з чорним держакон, — він висить у нас над вогнищем.

Незнайоонець (а це був Тіворець) подумав:

“Дивна, дуже дивна дівчинка! Вона розмахує рученятами й кричить на мене, але я не розумію жодного слова з того, що вона каже. Однак я дуже боюсь, що отой гордівливий Вождь — Чоловік-що-обертається-до-гостя-спиною - розгнівається, якщо я не здогадаюсь, чога вона хоче”.

Він підвівся, одірвав від берези великий гладенький шматок кори і дав його Теффі. Цим він хотів сказати, серденько моє, що в душі у нього немає нічого лихого і що серце його чисте, як біла березова кора. Але Теффі не так його зрозуміла.

— О! — вигукнула вона. — Тепер мені ясно. Ти хочеш знати, де живе моя мама? Звичайно, я не вмю писати, але я вмю малювати картинки, коли в мене є щонебудь гостре. Будь ласка, позич мені оцей акулячий зуб з твого намиста!

Незнайоонець (а це ж був Тіворець) нічого не відповів, і Теффі сама простягла ручку й шарпнула його чудове намисто з черепашок, зерен та акулячого зуба.

Незнайоонець (а це ж був Тіворець) подумав:

“Це дуже, дуже й дуже дивна дівчинка! Акулячий зуб на моєму намисті — зачарований, і мені завжди казали, що коли хтось торкнеться до нього без мого дозволу, то одразу ж розпухне чи лусне. Але ж ця дівчинка не розпухає і не лускає, і отой поважний Вождь — Чоловік-що-дуже-зайнятий-своєю-справою - досі мене не помічає і, здається, не боїться, що дівчинка може розпухнути й луснути. Краще я буду ще чемніший”. Він дав Теффі акулячий зуб, а вона лягла на

животик, задерла ніжки, як роблять деякі діти, що збираються малювати, лежачи на підлозі, і сказала:

— Я намалюю тобі кілька гарненьких картинок! Ти можеш дивитися мені через плече, тільки не підштовхни. Спершу я намалюю, як тато б'є остенем рибу. Правда, він не дуже схожий на себе, але мама впізнає, бо я намалюю іншого остеня, того, що нам потрібен, він з чорним держакком. От тільки вийшло, ніби цей остень уп'явся татові в спину. Але це тому, що акулячий зуб випорснув, а березова кора не досить велика. Я хочу, щоб ти приніс нам цього остеня, і я намалюю себе, як я все це тобі поясню. Волосся в мене не стирчить так, як я намалювала, але це нічого, так його легше малювати. Тепер я намалюю тебе. Насправді ти дуже гарний, але я не зумію намалювати тебе гарно, і ти не ображайся. Ти ж не образився?

Незнайомиць (а це ж був Творець) усміхнувся. Він подумав:

“Десь, мабуть, точиться великий бій, і ця дивовижна дівчинка, яка взяла мій зачарований акулячий зуб і при цьому не розпухла й не луснула, наказує мені, щоб я покликав на допомогу все плем'я Великого Вождя. А він, безумовно, Великий Вождь, інакше він помітив би мене!”

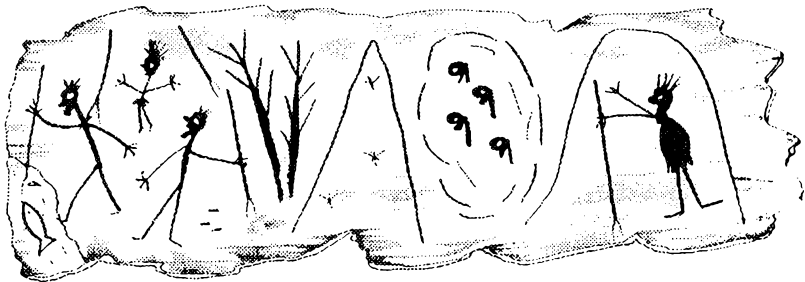
— Дивися сюди, — сказала Теффі, малюючи старанно, але досить невміло. — Оце ти. У тебе в руці татусів остень, якого ти маєш принести сюди. Тепер я покажу, як знайти маму. Ти йтимеш, ітимеш, аж поки прийдеш до двох дерев (ось ці дерева). Тоді зійдеш на гору (оце гора), а тоді підеш через болото, в якому сила-силенна бобрів. Я не малювала цілих бобрів. Бо я не вмію їх малювати, але я намалювала їхні голови. Та ти лише голови й побачиш, коли йтимеш через болото. Гляди ж не провались у нього! Ну, а наша Печера одразу за Бобровим болотом. Насправді вона не така висока, як гора, але я не вмію малювати нічого маленьким. А ось біля Печери моя мама. Вона дуже гарна. Вона найкраща з усіх мам на світі, але вона не

образиться, що я намалювала її так невдало. Вона зрадіє, що я вмю малювати. Тепер, щоб ти не забув, я намалювала таткового остеня біля Печери. Насправді він у Печері, але ти покажеш мамі картинку, і вона винесе його. Ось я намалювала, як мама простягає руки: я знаю, що їй буде приємно тебе бачити. Правда ж, гарна картинка вийшла? Ти все зрозумів, чи я мушу пояснювати ще раз?

Незнайомиць (а це ж був Творець) подивився на картинку і кивнув головою. Він подумав:

“Якщо я не приведу на допомогу плем'я цього Великого Вождя, то його вб'ють вороги, які збігаються з усіх боків із списами. Тепер я розумію, чому Великий Вождь удає, ніби не помічає мене! Він боїться, що його вороги ховаються в кущах і можуть побачити, як він передає через мене доручення. Отож він повернувся до мене спиною, дозволивши мудрій і дивній дитині намалювати страхітливу картинку, щоб розповісти мені про його скруту!”

А тепер подивись на картинку, що її Теффі намалювала для нього!

— Що ти тут робила, Теффі? — спитав Тегумай.

Він уже полагодив остеня й обережно погойдував ним туди й сюди.

— Це мій секрет-сюрприз, татуню! — відповіла Теффі.

— Ти не розпитуй мене зараз. Скоро про все сам дізнаєшся. Ти навіть не уявляєш, як здивуєшся, татку! Обіцяй, що ти дуже здивуєшся!

— Ну що ж, гаразд, — сказав Тегумай і пішов з остенем бити рибу.

Тим часом незнайомиць (ти ж пам'ятаєш, що він був Тіворець?) довго біг з картинкою в руках, аж поки зовсім випадково знайшов Тешумай Тевіндроу біля входу в Печеру. Вона розмовляла з іншими доісторичними дамами, що прийшли до неї в гості на первісний сніданок. Теффі була дуже схожа на свою маму — ті ж самі брови та очі, — отож Незнайомець (а це був справжній Тіворець) чемно усміхнувся й віддав Тешумай березову кору. Він біг так швидко, що аж захекався, і ноги в нього були подряпані об колючки, але він все ж таки намагався бути ввічливим.

Побачивши картинку, Тешумай несамовито заверещала й кинулась на Незнайомця. Інші доісторичні дами в єдину мить збили його з ніг і всі шість сіли на нього вряд, а Тешумай почала тягати його за волосся.

— Це ж ясно, як ніс на обличчі цього Незнайомця, — сказала вона. — Він геть поколов мого Тегумая списками і так налякав Теффі, що в неї волосся стало дибом! Але йому й цього мало, він ще показує мені страхітливую картинку, де намальовано, як це все було зроблено. Подивіться!

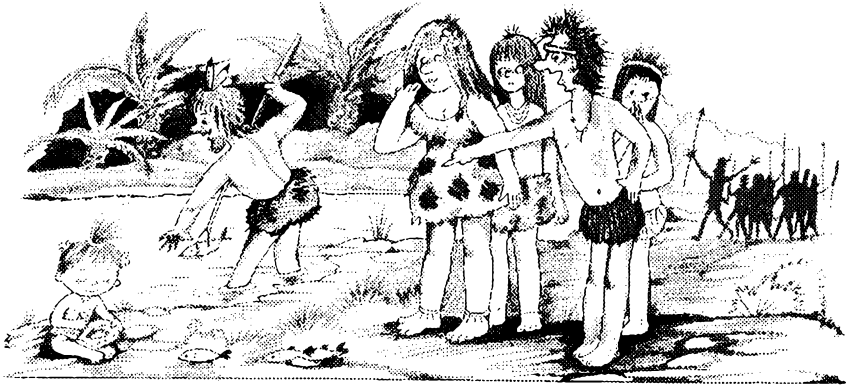
І вона показала картинку всім доісторичним дамам, що терпляче сиділи на Незнайомцеві:

— Ось мій Тегумай з поламаною рукою. Ось йому в спину вгородився спис. Ось чоловік, що наготувався кинути свого списа. Ось іще один кидає списа з Печери. А ось ціла згряя людей (насправді то були Теффіні бобри, але вони дуже скидалися на людей), що підкрадаються до Тегумая ззаду. Чи ж це не жахливо?!

— Дуже жахливо! — сказали доісторичні дами й вимазюкали волосся Незнайомцеві грязюкою (що його прикро вразило), і почали бити в гучні племінні барабани, і скликали до гурту геть усіх вождів племені Тегумая з їхніми гетьманами* та долманами*, всіх

негусів*, пророків, жерців, вістунів, шаманів, чаклунів, бонз* та до них подібних, і вони в один голос вирішили: Незнайомцеві треба відтяти голову, але спершу нехай він поведе їх до річки й покаже, де він сховав Теффі.

Тим часом Незнайомцеві (хоч він і був Тіворець) став уриватись терпець. Жінки замастили йому волосся грязюкою, вони тягали його по гострих камінцях, вони сиділи на ньому вшістьох уряд, вони щипали й стусали його так, що йому забивало дух; і хоч він не розумів їхньої мови, він був майже певен, що доісторичні дами ще й узивали його словами, не гідними дам. І все ж таки він мовчав, поки зібралося все плем'я Тегумая, а тоді повів усіх на річку Вагай, і там вони побачили, що

Тэффі плете віночки з ромашок, а Тегумай захоплено б'є дрібних коропів своїм полагодженим остенем.

— Ти скоро впорався! — гукнула Тэффі Незнайомцеві.
— Але навіщо ти привів так багато людей? Татку, любий! Ось мій секрет-сюрприз! Правда ж, ти здивований, татку?

— Дуже, — відповів Тегумай. — Але на сьогодні зіпсовано мою риболовлю. Адже сюди йде все наше дороге, добре, славне, кмітливе, тихе плем'я, Тэффі!

І він не помилився. Попереду всіх ішла Тешумай Тевіндроу та інші доісторичні дами. Вони міцно тримали Незнайомця, в якого волосся було заліплене

грязюкою (хоч він і залишався тим самим Творцем). За жінками виступав Головний Вождь, а за Головним Вождем — його заступник, а за заступником — його помічники (і всі озброєні до зубів); потім ішли гетьмани й сотники, командири зі своїми взводами, долмани зі своїми підрозділами, а позад них крокували правителі, негуси та жерці. Далі сунули члени племені в порядку підпорядкованості їх у племені, починаючи від власників чотирьох печер (окрема Печера на кожен сезон), мисливських угідь для полювання на оленів та двох ковбань*, де водяться лососі, й кінчаючи привілейованими мордатими кріпаками*, які мають півправа на половину ведмежої шкури в зимові ночі за сім кроків від вогнища, та кріпаками, які мають повне законне право на обгризений маслак*. (Правда ж, моє серденько, чудернацькі звичаї?). Геть усі вони були тут, і всі скакали та репетували, і розполохали рибу на двадцять миль — не менше, і Тегумай віддячив їм за це у своїй велемовній доісторичній промові.

Тешумай Тевіндроу збігла вниз до Теффі й почала цілувати та пестити її, а Головний Вождь племені схопив Тегумая за пучок пір'я на голові й почав трясти його, що було сили.

— Поясни! Поясни! Поясни! — в один голос репетувало Тегумаєве плем'я.

— О боги земні і небесні! — сказав Тегумай. — Пустити мої пера! Хіба людина не може вже й зламати свого остеня, щоб на неї не накинулись усі одноплемінники? Як ви любите в усе втручатися!

— Здається, ви навіть не принесли татові його остеня з чорним держакон? — сказала Теффі. — І що це ви робите з моїм милим Незнайомцем?

Вони били його, налітаючи по двоє, по троє і по цілому десятку, аж у того на лоба лізли очі. А він, задихаючись, усе показував на Теффі.

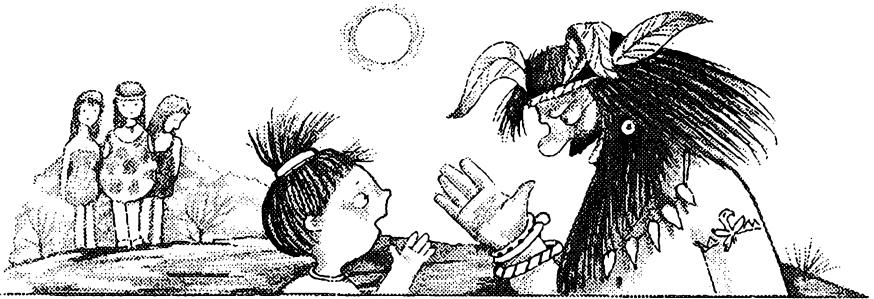
— Де ж ті злі люди, що поштрикали тебе списами, любий мій? — спитала Тешумай Тевіндроу.

— Тут таких зовсім не було, — відповів Тегумай. — За

цілий ранок проходив лише отой бідолаха, якого ви тепер хочете задушити. Чи ти в своєму розумі, о плем'я Тегумая?

— Він приніс страхитливу картинку, — сказав Головний Вождь. — На ній ти увесь пробитий списами.

— А-а... е-е... я краще все поясню... це я дала йому ту картинку, — сказала Теффі, але їй було не дуже приємно.

— Ти?! — в один голос вигукнуло все Тегумаєве плем'я. — Маленька-пустунка-що-заслугує-шльопанців? Ти?!

— Ну, любя Теффі, нам, здається, перепаде, — сказав тато і пригорнув її рукою до себе. Так що вона нічого не боялась.

— Поясни! Пояснй! Поясни! — закричав Головний Вождь і підскачив на одній нозі.

— Я хотіла, щоб Незнайомець приніс татусів остень, от я й намалювала це, — сказала Теффі. — Там немає людей зі списками, там є лише один остень. Я намалювала його тричі, щоб не помилитися. Я не винна, що остень ніби попав татусеві в голову: на березовій корі було дуже мало місця. Мама каже, що то злі люди, а то мої бобри. Я намалювала їх, щоб показати дорогу через болото. І ще я намалювала маму при вході в Печеру: вона радіє, що прийшов такий милий Незнайомець. А ви, по-моєму, найдурніші люди на світі, — закінчила Теффі. — Цей Незнайомець дуже

славний. Навіщо ви заліпили йому голову грязюкою? Вимийте зараз же!

Довго ніхто нічого не міг сказати. Нарешті Головний Вождь зареготав; за ним зареготав Незнайомець (хоч він і був Тіворець); а далі зареготав і Тегумай, і реготав так, що аж упав од сміху, а за ним уже зареготало й усе плем'я, і реготало голосно і довго.

Не сміялися лише Тешумай Тевіндрой та всі доісторичні дами. Вони були ввічливі до своїх чоловіків, а себе кожна з них добре вилаяла за свою негідну поведінку.

Потім Головний Вождь закричав, заговорив і заспівав:

— О Маленька-пустунка-що-заслугує-шльопанців! Ти зробила велике відкриття!

— Я не хотіла робити ніякого відкриття, я тільки хотіла, щоб принесли татків остень з чорним держакон, — сказала Теффі.

— Все одно. Це велике відкриття, і колись люди назовуть його письмон. Зараз це лише картинка, і, як ми бачили сьогодні, вони не завжди зрозумілі. Але настане час, о дочко Тегумая, коли ми винайдемо літери — всі тридцять дві літери абетки — і тоді ми зможемо писати й читати. Тоді вже нас усі розумітимуть і не робитимуть таких помилок. Доісторичні дами, негайно змийте грязюку з голови Незнайомця!

— Я буду дуже рада цьому, — сказала Теффі, — бо от зараз усі ви прийшли зі зброєю в руках, а ніхто не приніс таткового остеня з чорним держакон.

Головний Вождь на це закричав, заговорив і заспівав:

— Люба Теффі, наступного разу, коли ти напишеш картинку-листа, пришли його з людиною, яка говорить по-нашому і може пояснити, що та картинка означає. Мені то нічого, бо я — Головний Вождь Племені, а от решті племені ти завдала мороки, і, як бачиш, Незнайомець теж був украй спантеличений.

Вони прийняли Незнайомця (хоч він і був Тіворець із

творював) до Тегумаєвого племені, бо він був справжнім джентльмен і не розсердився на те, що доісторичні дами заклевали йому волосся грязюкою. Але від того дня і понині (я гадаю, що в цьому винна Теффі) тільки дехто з маленьких дівчаток охоче вчать читати й писати. Більшість із них вважають за краще малювати картинки і гратися зі своїми татусями, як це робила Теффі.

*Нині бачите ви місто
Там, де гори крейдяні.
Гілдфордтаун зветься місто
Там, де гори крейдяні.*

Зустрічали фінікійців —
Шляхом їздили купці.*

*Шлях в'юниться у долину
Там, де гори крейдяні.
Поруч нього річка плине
Там, де гори крейдяні.*

*Тут вони ярмаркували,
Говорили мирно, влад,
Із купцями торгували,
Брали буси за гагат*.*

*Річка Вей тут протікає
З незапам'ятних часів;
Шлях забутий пролягає
З незапам'ятних часів.*

*А колись, іще давніше,
Як бізони тут ревли,
Біля річки у долині
Теффі й Тегумай жили.*

*В ті старі часи англійці
У долині при ріці*

*В ліс вони разом ходили
(Нині Бремлі там стоїть),
По болоту вдвох бродили*

СЛОВНИЧОК НЕЗРОЗУМІЛИХ СЛІВ, позначених у тексті зірочками:

ют — член германського племені, яке взяло участь у завоюванні Британії,

англ — член германського племені, яке взяло участь у завоюванні Британії (звідки й походить назва Англія),

дравіди — народи, що живуть на Індостанському півострові;

остень — риболовецьке знаряддя, схоже на вила, із зазубреними ріжками для утримування настромленої риби,

міток — змотані пасмами нитки, сухожилля,

гетьман — вищий воєначальник,

долман — тут: військовий командир,
негус — король,
бонза — пихатий чиновник,
ковбаня — водойма,
кріпак — залежна від хазяїна людина,
маслак — кістка, костомаха,
фінікійці — народ Фінікії, держави на східному узбережжі Середземного моря,
гагат — різновид кам'яного вугілля, з якого виготовляли прикраси.

Оксана ДАВИДОВА

Де були, що бачили

Небувальщина

Якось вирішили дід з бабою світ подивитися. Сіли вони в кошик, прив'язали до нього дідові шаровари; в середині багаття розклали і почали куліш варити. З котла пара йде, просто у дідові штани дме і кошик потроху догори піднімає.

Дід вудку взяв, на гачок краплі дощові нанизав. Закинув у небо, — хмарка летить, побачила крапельки, — гам! — і з'їла. Разом із гачком. Так і ле-

тять швиденько — хмарка, а за нею дід з бабою в кошику.

Над лісом пролітали — верхівки сосен на дрова ламали,
 Над полем пролітали — просо на куліш збирали,
 Над селом пролітали — сало на засмужку купували,
 Над містом пролітали — куліш продавали.
 Над Німеччиною ночували,
 Над Францією пісні співали,
 Над Польщею снідали,
 У Швеції обідали.

А як до Англії прилетіли, відразу хмаринку свою в тумані загубили. Висять посеред туману, не знають, як сказати англійською “ой, мамо!”. Заліз тоді дід по штанях аж на небо, стрибнув низенько, упав височенько. Встав і (без обману) ходить по туману. Ліворуч Біг Бен виглядає, праворуч палац виринає. Підійшов до нього, став біля порога:

— Добрий день у вашій хаті,
 Чи не пустите у палати?
 Ми тут хмаринку загубили,
 Чи ви б нам не підсобили?

Королева щось туркоче, — мабуть, допомогти не хоче.

Узяв тоді дід хворостину і почав розганяти хмарини. По туману ходить, “Гей-гей!” говорить. Аж кошик струснуло, — це хмаринка прокинулася і побігла. Дід думкою за кошик зачепився і летить трохи віддалік, а баба йому куліш на менших хмаринках просто до рота пускає. Летять, відпочивають, ніяких пригод не чекають.

Аж назустріч їм хмара велика. Рот відкрила, зачеплену хмаринку з’їла. А за нею ще більша хмара біжить. І цю з’їла.

Летять дід і баба все швидше і швидше. А хмара пе-

ред ними все більше і більше. Сердиться, що кошик до неї привішено, і все темнішає, темнішає. Несподівано як гримне! Як блискавкою в землю гупне! І раптом — розплакалась. Так з дощем і на гачок наживлені краплини випали. Дід у решето дощичку набрав, вогонь у кошику залив, і почали вони вниз спускатися. Гуп! — і на свою хату впали. Поки

Ф С П 1

Держком зв'язку України
АБОНЕМЕНТ На газету **74022**
 журнал

										Кількість комплектів	1
--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	----------------------	----------

на **2001** рік по місяцях

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
 	 	 	 	 	 	 	 	 	 	 	

Куди _____
 (поштовий індекс) _____ (адреса)

Кому _____
 (прізвище, ініціали)

ДОСТАВОЧНА КАРТКА

ПВ	місце	літер	На <u>газету</u> 74022 журнал	(індекс видання)
----	-------	-------	---	------------------

Вартість	передплати	— грн. — коп.	Кількість комплектів	1
	перeadресув.	— грн. — коп.		

на **2001** рік по місяцях

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
 	 	 	 	 	 	 	 	 	 	 	

поштовий індекс	місто	_____	
	село	_____	
код вулиці	обл.	_____	
	р-н	_____	
буд.	корп.	кв.	прізвище

(код передплатника)

на ноги зіп'ялись, вже всі сусіди зібрались. Стали дід з бабою ложки діставати, друзів заморським кулішем пригощати. І я там була, воду з друшляка пила. Про куліш люди "смачно!" казали, а мені не дісталось.

Художник В. ДУНАЄВА

Барвінчатко!

Попроси батьків продовжити тобі передплату. Слід лише заповнити цей абонемент й оформити його на пошті. Передплатна вартість на друге півріччя — 12 грн. 78 коп., на 1 місяць — 2 грн. 13 коп.

Якщо перешлеш піврічний абонемент редакції — він гратиме у лотереї. А ще ти зможеш виграти цікаві призи у річних конкурсах і тих, які буде оголошено у липні.

Та, сподіваюсь, не лише цим тобі подобається журнал. Адже до нього добираються найцікавіші, найзахопливіші матеріали про все на світі.

Можна вчинити інакше: за ці гроші купити солодощів, жуйки чи маленьку іграшку. Це буде твій вибір, ти маєш на це право.

Отже — вибирай!

БАРВІНОК

Шановні батьки!

Це і ваш вибір. Тому зважте на таке: 6 номерів — це 192 журнальні сторінки або 350 сторінок двох густоілюстрованих книг по 15—18 грн. кожна. Журнал у кілька разів дешевший, тому що це некомерційний проект. На ньому ніхто не заробляє. Навіть доставка обходиться вам лише 18(!) коп.

"Барвінок" — це завжди література вищої проби. Зараз ми "просіюємо" півсотні видань, безліч книг, інтернет, щоб дати вашій дитині найновіше і найважливіше для життя. А наші конкурси з призами — для того, щоб вона сама вчилася шукати нові знання, уникати небезпек, поводитися серед людей. Як це нам вдається — ви й скажете цим абонементом.

З повагою, редакція